

— Emlékezünk —

Ebben a rovatban visszatekintünk régi eseményekre vagy megemlékezünk jeles egyesületi tagjainkról, akiket elveszítettünk. 2021-ben 10 tagunkat gyászoltuk: Jakabffy Gábor Béla, Kiss Jenő Ferenc, Gerő Szandra, Élő Zsolt, Fábiánné Fonai Melinda, dr. Elek András, Szirmay Gábor, Vilczek Béla, Lengyel Sándor, Szalai János és sajnos már idénre is jutott: Joó Csaba István.

A legutóbbi lapzárta óta eltávoztak közül most két társunkra emlékezünk. Fábiánné Fonai Melinda feledhetetlen alakját a következő számban idézzük meg, régi történetekkel.

In Memoriam

Mély megrendüléssel fogadtuk a hírt, hogy *Szirmay Gábor*, egyesületünk egyik alapító tagja, valamint a Magyar Heraldikai és Genealógiai Társaság alelnöke 2021. augusztus 9-én elhunyt.

1951-ben, négyéves korában telepítették ki a családjával a Polgár mellett lévő, akkor Lenintanyának hívott házba, majd 1952-ben Polgárra költöztek egy vályogházba.

A nehéz indulást követően elvégezte a székesfehérvári GEO-t (ma az Óbudai Egyetem Geoinformatikai Kara), ezután az UVATERV (Út-, Vasúttervező Vállalat) mérnöke lett.

Munka mellett szerzett a Budapesti Műszaki Egyetemen építőmérnöki diplomát, és hamarosan komoly feladatokat bíztak rá: Egyiptomban egy Nílus-híddal foglalkozott, Tunézia és Líbia között vasútvonalat tervezett. Az UVATERV éveit követően a Novolit Rt. termelési igazgatója lett, emiatt a világ szinte minden tájára

eljutott. Így lett a vitorlázás a szenvedélye.

Az aktív mérnöki munka befejezése után kezdett igazán hozzá a családtörténeti munkákhoz. Alapító tagja lett a MACSE-nak, a kezdetektől fogva tevékenyen részt vett az egyesület életében. Még akkor is ott volt mindenhol derűsen és békésen, amikor mást talán egy neki jutott betegség ebben megakadályozott volna.

Amióta ismertem lelkesen, alázattal, pontosságra és objektivitásra törekedve írta könyveit a Szirmay családdal kapcsolatban. A genealógiai és heraldikai munkái a családtörténet-írás egyfajta különleges útkeresése volt úgy a feloldozás, mint a színvonal és kivitelezés tekintetében. A köteteket kézbe véve látható, hogy sem időt,

sem energiát, sem költséget nem sajnált, míg elégedett nem lett az aktuális művével. A munkássága növelte családja hírnevét.

Jó volt vele beszélgetni. Hangját soha nem emelte fel, a békét kereste. Személyes meghatározó emlékem, amely az emberi nagyságát és jó értelemben vett alázatosságát mutatja, hogy könyveiből tiszteletpéldányokat adott sokunknak az összejöveteleken. Nekem három könyvét is személyesen adta át: egyet a lakásán kaptam meg, kettőt pedig ő maga hozott el autóval az én lakásomig. Első alkalommal zavartan ültem be mellé. A következőnél már felszabadultan, mert tudtam, ez számára természetes.

Megtiszteltetés volt, hogy az egyesületünk koszorúját Gudenus János Józseffel közösen helyezhettük el a búcsúztatásán.

Szeretettel őrizzük meg szívünkben őt, az Embert. Gábor, hiányozni fogsz körünkől.

Várkonyi Tibor

Lengyel Sándor 1954-ben született Budapesten, Újbudán nőtt fel. Kitűnő tanuló volt. A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán erősáramú villamosmérnökként kapott diplomát 1978-ban. A távközlés területén helyezkedett el a MATÁV-nál és a Strabagnál is. Műszaki diszplé-cserként ment nyugdíjba.

Sanyi munkájában, magánéletében és a hobbijában is elkötelezett közösségi ember volt. Munkahelyén a szakszervezetben is tevékeny volt és bekerült az üzemi tanácsba, ahol többször megválasztották elnöknek. Négy gyerek édesapjaként igen intenzív közösségi életet élt a Nagycsaládosok Egyesületében.

Akkor lett hobija a családfakutatás, amikor egy családi legenda hatására elkezdte keresni, valóban rokonságban áll-e a nagy mesemondóval, Benedek Elekkel. A Benedek-családfa kapcsolódásait feltérképezve ez megerősítést nyert. Ezzel nem elégedett meg, elkezdte kutatni a Polákból Lengyellé vált, idevándorolt őseit.

Elhunyt tagtársainkat nem feledjük! Olvashattok róluk honlapunkon:
<https://macse.hu/society/posztumusz.php>

A családkutatás adott neki új közösséget, a Magyar Családtörténet-kutató Egyesületet, ahol szintén aktív szerepet vállalt: másik hobbijának élve lett a szervezet rendezvényeinek fotósa. Minden egyesületi kérésre nyitott volt, s ennek is köszönhető, hogy 2015-ben a közgyűlés beválasztotta a vezetőségbe: a MACSE titkára lett. Bár az elnökségi ülések csendes résztvevőjének számított, mindig határozott véleménye volt a dolgokról és azt ki is mondta. Egy időre elhagyta az egyesületet és az elnökséget, de 2021 januárjában visszatért segíteni, mikor válságosnak ítélte a MACSE helyzetét. Miután úgy látta, hogy az új vezetőség képes lesz a helyzet kezelésére, háttérbe vonult. A továbbiakban megelégedett azzal, hogy a családkutatók körében töltötte a szabadidejét: vacsorákra, levéltári és temetői sétákra járt.

Halála előtt a Kecskeméti Fotómúzeum megbízásából Robert Capa családját kutatta.

Mindig mosolygós, csendes, de nem visszahúzó ember volt. Kérdemelte társai figyelmét és szeretetét.

Beszeda László